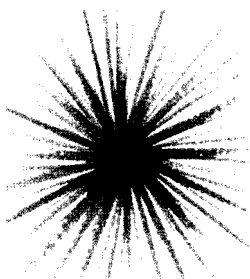

Νίκος Γιάτσος

ΑΜΟΡΓΟΣ

Κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ
καὶ ὦτα βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Μὲ τὴν πατρίδα τους δεμένη στὰ πανιὰ καὶ τὰ κουπιὰ στὸν
ἄνεμο κρεμασμένα
Οἱ ναυαγοὶ κοιμήθηκαν ἡμεροὶ σὰν ἀγρίμια νεκρὰ μέσα στῶν
σφουγγαριῶν τὰ σεντόνια
Ἀλλὰ τὰ μάτια τῶν φυκιῶν εἶναι στραμμένα στὴ θάλασσα

Μήπως τοὺς ξαναφέρει ὁ νοτιάς μὲ τὰ φρεσκοβαμμένα λα-
τίνια
Κι ἓνας χαμένος ἐλέφαντας ἀξίζει πάντοτε πιὸ πολὺ ἀπὸ
δυὸ στήθια κοριτσιοῦ ποὺ σαλεύουν
Μόνο ν' ἀνάψουνε στὰ βουνὰ οἱ στέγες τῶν ἐρημοκλησιῶν
μὲ τὸ μεράκι τοῦ ἀποσπερίτη
Νὰ κυματίσουνε τὰ πουλιὰ στῆς λεμονιάς τὰ κατάρτια
Μὲ τῆς καινούργιας περπατησιᾶς τὸ σταθερὸ ἄσπρο φύσημα
Καὶ τότε θά 'ρθουν ἀέρηδες σώματα κύκνων ποὺ μείνανε
ἄσπιλοι τρυφεροὶ καὶ ἀκίνητοι
Μὲς στοὺς ὁδοστρωτῆρες τῶν μαγαζιῶν μέσα στῶν λαχανό-
κηπων τοὺς κυκλῶνες
Ὅταν τὰ μάτια τῶν γυναικῶν γίναν κάρβουνα κι ἔσπασαν
οἱ καρδιὲς τῶν καστανάδων
Ὅταν ὁ θερισμὸς ἐσταμάτησε κι ἄρχισαν οἱ ἐλπίδες τῶν γρύ-
λων.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι ἐσεῖς παλληκάρια μου μὲ τὸ κρασί
τὰ φιλιὰ καὶ τὰ φύλλα στὸ στόμα σας
Θέλω νὰ βγεῖτε γυμνοὶ στὰ ποτάμια
Νὰ τραγουδήσετε τῇ Μπαρμπαραῖ ὅπως ὁ ξυλουργὸς κυνη-
γάει τοὺς σκίνους
Ὅπως περνάει ἡ ὄχεντρα μὲς ἀπ' τὰ περιβόλια τῶν κριθαριῶν

Μὲ τὰ περήφανα μάτια τῆς ὀργισμένα
Κι ὅπως οἱ ἀστραπὲς ἀλωνίζουν τὰ νιάτα.

Καὶ μὴ γελᾶς καὶ μὴν κλαῖς καὶ μὴ χαίρεσαι
Μὴ σφίγγεις ἄδικα τὰ παπούτσια σου σὰ νὰ φυτεύεις πλα-
τάνια

Μὴ γίνεσαι ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

Γιατὶ δὲν εἶναι ὁ σταυραῖτὸς ἓνα κλεισμένο συρτάρι
Δὲν εἶναι δάκρυ κορομηλιᾶς οὔτε χαμόγελο νούφαρου
Οὔτε φανέλα περιστεριοῦ καὶ μαντολῖνο Σουλτάνου
Οὔτε μεταξωτὴ φορεσιὰ γιὰ τὸ κεφάλι τῆς φάλαινας.
Εἶναι πριόνι θαλασσινὸ ποὺ πετσοκόβει τοὺς γλάρους
Εἶναι προσκέφαλο μαραγκοῦ εἶναι ρολόι ζητιάνου
Εἶναι φωτιὰ σ' ἓνα γύφτικο ποὺ κοροΐδεύει τὶς παπαδιὲς
καὶ νανουρίζει τὰ κρίνα

Εἶναι τῶν Τούρκων συμπεθεριὸ τῶν Αὐστραλῶν πανηγύρι

Εἶναι λημέρι τῶν Οὔγγρων

Ποὺ τὸ χινόπωρο οἱ φουντουκιὲς πᾶνε κρυφὰ κι ἀνταμώ-
νουνται

Βλέπουν τοὺς φρόνιμους πελαργοὺς νὰ βάφουν μαῦρα τ' αὐγά
τους

Καὶ τότε κλαῖνε κι αὐτὲς

Καῖνε τὰ νυχτικά τους καὶ φοροῦν τὸ μισοφόρι τῆς πάπιας
Στρώνουν ἀστέρια καταγῆς γιὰ νὰ πατήσουν οἱ βασιλιάδες
Μὲ τ' ἀσημένια τους χαϊμαλιὰ μὲ τὴν κορώνα καὶ τὴν
πορφύρα

Σχορπᾶνε δεντρολίβανο στίς βραγιές
Γιὰ νὰ περάσουν οἱ ποντικοὶ νὰ πᾶνε σ' ἄλλο κελάρι
Νὰ μποῦνε σ' ἄλλες ἐκκλησιές νὰ φᾶν τίς Ἅγιες Τράπεζες
Κι οἱ κουκουβάγιες παιδιὰ μου
Οἱ κουκουβάγιες οὐρλιάζουνε
Κι οἱ πεθαμένες καλογριές σηκώνουνται νὰ χορέψουν
Μὲ ντέφια τούμπανα καὶ βιολιὰ μὲ πίπιζες καὶ λαγοῦτα
Μὲ φλάμπουρα καὶ μὲ θυμιατὰ μὲ βότανα καὶ μαγνάδια
Μὲ τῆς ἀρκούδας τὸ βρακὶ στὴν παγωμένη κοιλάδα
Τρῶνε τὰ μανιτάρια τῶν κουνάβιων
Παίζουν κορώνα γράμματα τὸ δαχτυλίδι τ' Αἰ-Γιαννιοῦ καὶ
τὰ φλουριὰ τοῦ Ἀράπη
Περιγελᾶνε τίς μάγισσες
Κόβουν τὰ γένια ἐνὸς παπᾶ μὲ τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ για-
ταγάρι
Λούζονται μὲς στὴν ἄχνη τοῦ λιβανιοῦ
Κι ὅστερα φέλνοντας ἀργὰ μπαίνουν ξανὰ στὴ γῆ καὶ σω-
παίνουν
Ὅπως σωπαίνουν τὰ κύματα ὅπως ὁ κοῦκος τὴ χαρρυγὴ
ὅπως ὁ λύχνος τὸ βράδυ.

Ἦτσι σ' ἓνα πιθάρι βαθὺ τὸ σταφύλι ξεραίνεται καὶ στὸ
καμπαναριὸ μιᾶς συκιᾶς κιτρινίζει τὸ μῆλο
Ἦτσι μὲ μιὰ γραβάτα φανταχτερή
Στὴν τέντα τῆς κληματαριᾶς τὸ καλοκαίρι ἀνασαίνει

Ἔτσι κοιμᾶται ὀλόγυμνη μέσα στὶς ἄσπρες κερασιές μιὰ
 τρυφερή μου ἀγάπη
Ἔνα κορίτσι ἀμάραντο σὰ μυγδαλιᾶς κλωνάρι
Μὲ τὸ κεφάλι στὸν ἀγκώνα της γερτὸ καὶ τὴν παλάμη πάνω
 στὸ φλουρί της
Πάνω στὴν πρωινή του θαλπωρὴ ὅταν σιγὰ σιγὰ σὰν τὸν
 κλέφτη
Ἀπὸ τὸ παραθύρι τῆς ἄνοιξης μπαίνει ὁ αὐγερινὸς νὰ τὴν
 ξυπνήσει!

Λένε πώς τρέμουν τὰ βουνὰ καὶ πὼς θυμώνουν τὰ ἔλατα
Ὅταν ἡ νύχτα ροκανάει τίς πρόκες τῶν κεραμιδιῶν νὰ μποῦν
οἱ καλικάντζαροι μέσα
Ὅταν ρουφάει ἡ κόλαση τὸν ἀφρισμένο μόχθο τῶν χειμάρρων

Ἦ ὅταν ἡ χωρίστρα τῆς πιπεριᾶς γίνεται τοῦ βοριᾶ κλο-
τσοσκούφι.

Μόνο τὰ βόδια τῶν Ἀχαιῶν μὲς στὰ παχιὰ λιβάδια τῆς Θεσ-
σαλίας
Βόσκουν ἀχμαῖα καὶ δυνατὰ μὲ τὸν αἰώνιο ἥλιο ποὺ τὰ
κοιτάζει
Τρῶνε χορτάρι πράσινο φύλλα τῆς λεύκας σέλινα πίνουνε
καθαρὸ νερὸ μὲς στ' αὐλάκια
Μυρίζουν τὸν ἰδρώτα τῆς γῆς κι ὕστερα πέφτουνε βαριὰ
κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιό τῆς ἰτιᾶς νὰ κοιμηθοῦνε.

Πετᾶτε τοὺς νεκροὺς εἶπ' ὁ Ἡράκλειτος κι εἶδε τὸν οὐρανὸ
νὰ χλωμιάζει
Κι εἶδε στὴ λάσπη δυὸ μικρὰ κυκλάμινα νὰ φιλιοῦνται
Κι ἔπεσε νὰ φιλήσει κι αὐτὸς τὸ πεθαμένο σῶμα του μὲς
στὸ φιλόξενο χῶμα

Ὅπως ὁ λύκος κατεβαίνει ἀπ' τοὺς δρυμοὺς νὰ δεῖ τὸ ψόφιο
σκυλὶ καὶ νὰ κλάψει.

Τί νὰ μοῦ κάμει ἡ σταλαγματιὰ ποὺ λάμπει στὸ μέτωπό σου ;
Τὸ ξέρω πάνω στὰ χεῖλια σου ἔγραψε ὁ κεραυνὸς τ' ὄνομά του
Τὸ ξέρω μέσα στὰ μάτια σου ἔχτισε ἓνας αἰτὸς τὴ φωλιά του
Μὰ ἐδῶ στὴν ὄχτη τὴν ὑγρὴ μόνον ἓνας δρόμος ὑπάρχει
Μόνον ἓνας δρόμος ἀπατηλὸς καὶ πρέπει νὰ τὸν περάσεις
Πρέπει στὸ αἶμα νὰ βουτηχτεῖς πρὶν ὁ καιρὸς σὲ προφτάσει
Καὶ νὰ διαβεῖς ἀντίπερα νὰ ξαναβρεῖς τοὺς συντρόφους σου
Ἄνθη πουλιὰ ἐλάφια

Νὰ βρεῖς μιὰν ἄλλη θάλασσα μιὰν ἄλλη ἀπαλοσύνη
Νὰ πιάσεις ἀπὸ τὰ λουριὰ τοῦ Ἀχιλλέα τ' ἄλογα
Ἀντὶ νὰ κάθῃσαι βουβῇ τὸν ποταμὸ νὰ μαλώνεις
Τὸν ποταμὸ νὰ λιθοβολεῖς ὅπως ἡ μάνα τοῦ Κίτσου.
Γιατὶ κι ἐσὺ θὰ ἔχεις χαθεῖ κι ἡ ὁμορφιά σου θὰ ἔχει γεράσει.
Μέσα στοὺς κλώνους μιᾶς λυγαριᾶς βλέπω τὸ παιδικό σου
πουκάμισο νὰ στεγνώνει

Πάρ' το σημαία τῆς ζωῆς νὰ σαβανώσεις τὸ θάνατο
Κι ἄς μὴ λυγίσει ἡ καρδιά σου
Κι ἄς μὴν κυλήσει τὸ δάκρυ σου πάνω στὴν ἀδυσώπητη
τούτη γῆ

Ὅπως ἐκύλησε μιὰ φορὰ στὴν παγωμένη ἐρημιὰ τὸ δάκρυ
τοῦ πιγκουίνου

Δὲν ὠφελεῖ τὸ παράπονο

Ἰδια παντοῦ θὰ ἔναι ἡ ζωὴ μὲ τὸ σουραύλι τῶν φιδιῶν στὴ
χώρα τῶν φαντασμάτων

Μὲ τὸ τραγούδι τῶν ληστῶν στὰ δάση τῶν ἀρωμάτων

Μὲ τὸ μαχαίρι ἐνὸς καημοῦ στὰ μάγουλα τῆς ἐλπίδας

Μὲ τὸ μαράζι μιᾶς ἄνοιξης στὰ φυλλοκάρδια τοῦ γκιώνη

Φτάνει ένα αλέτρι νὰ βρεθεῖ κι ἓνα δρεπάνι κοφτερὸ σ' ἓνα
χαρούμενο χέρι

Φτάνει ν' ἀνθίσει μόνο

Λίγο σιτάρι γιὰ τὶς γιορτὲς λίγο κρασί γιὰ τὴ θύμηση λίγο
νερὸ γιὰ τὴ σκόνη...

Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴ ἥλιος δὲν ἀνατέλλει
Μόνο σκουλήκια βγαίνουνε νὰ κοροϊδέψουν τ' ἄστρα
Μόνο φυτρώνουν ἄλογα στὶς μυρμηγκοφωλιές
Καὶ νυχτερίδες τρῶν πουλιὰ καὶ κατουρᾶνε σπέρμα.

Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴ δὲ βασιλεύει ἡ νύχτα
Μόνο ξερνᾶν οἱ φυλλωσιᾶς ἓνα ποτάμι δάκρυα
Ὅταν περνάει ὁ διάβολος νὰ καβαλήσει τὰ σκυλιὰ
Καὶ τὰ κοράκια κολυμπᾶν σ' ἓνα πηγάδι μ' αἷμα.

Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴ τὸ μάτι ἔχει στερέψει
Ἔχει παγώσει τὸ μυαλὸ κι ἔχει ἡ καρδιὰ πετρώσει
Κρέμονται σάρκες βατραχιῶν στὰ δόντια τῆς ἀράχνης
Σκούζουν ἀκρίδες νηστικὲς σὲ βρικολάκων πόδια.

Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴ βγαίνει χορτάρι μαῦρο
Μόνο ἓνα βράδυ τοῦ Μαγιοῦ πέρασε ἓνας ἀγέρας
Ἐνα περπάτημα ἐλαφρὸν σὰ σκίρτημα τοῦ κάμπου
Ἐνα φιλὶ τῆς θάλασσας τῆς ἀφροστολισμένης.

Κι ἂν θὰ διψάσεις γιὰ νερὸ θὰ στύψουμε ἓνα σύννεφο
Κι ἂν θὰ πεινάσεις γιὰ ψωμὶ θὰ σφάξουμε ἓνα ἀηδόνι
Μόνο καρτέρει μιὰ στιγμὴ ν' ἀνοίξει ὁ πικραπήγανος
Ν' ἀστράψει ὁ μαῦρος οὐρανὸς νὰ λουλουδίσει ὁ φλόμος.

Μὰ ἦταν ἀγέρας κι ἔφυγε κορυδαλλὸς κι ἐχάθη
Ἦταν τοῦ Μάη τὸ πρόσωπο τοῦ φεγγαριοῦ ἢ ἀσπράδα
Ἕνα περπάτημα ἐλαφρὸ σὰ σκίρτημα τοῦ κάμπου
Ἕνα φιλὶ τῆς θάλασσας τῆς ἀφροστολισμένης.

Εύπνησε γάργαρο νερὸ ἀπὸ τῇ ρίζᾳ τοῦ πεύκου νὰ βρεῖς
τὰ μάτια τῶν σπουργιτιῶν καὶ νὰ τὰ ζωντανέψεις ποτίζοντας
τὸ χῶμα μὲ μυρωδιὰ βασιλικοῦ καὶ μὲ σφυρίγματα σαύρας.
Τὸ ξέρω εἶσαι μιὰ φλέβα γυμνὴ κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸ βλέμμα
τοῦ ἄνεμου εἶσαι μιὰ σπῖθα βουβὴ μέσα στὸ λαμπερὸ πλῆθος

τῶν ἄστρον. Δὲ σὲ προσέχει κανεῖς κανεῖς δὲ σταματᾷ
ν' ἀκούσει τὴν ἀνάσα σου μὰ σὺ μὲ τὸ βαρὺ σου περπάτη-
μα μὲς στὴν ἀγέρωχη φύση θὰ φτάσεις μιὰ μέρα στὰ
φύλλα τῆς βερικοκιᾶς θ' ἀνέβεις στὰ λυγερὰ κορμιὰ τῶν
μικρῶν σπάρτων καὶ θὰ κυλήσεις ἀπὸ τὰ μάτια μιᾶς ἀγα-
πητικιᾶς σὰν ἐφηβικὸ φεγγάρι. Ὑπάρχει μιὰ πέτρα ἀθάνατη
ποὺ κάποτε περαστικός ἓνας ἀνθρώπινος ἄγγελος ἔγραψε
τ' ὄνομά του ἐπάνω της κι ἓνα τραγούδι ποὺ δὲν τὸ ξέρει
ἀκόμα κανεῖς οὔτε τὰ πιὸ τρελὰ παιδιὰ οὔτε τὰ πιὸ σοφὰ τ'
ἀηδόνια. Εἶναι κλεισμένη τώρα σὲ μιὰ σπηλιὰ τοῦ βουνοῦ
Ντέβι μέσα στὶς λαγκαδιές καὶ στὰ φαράγγια τῆς πατρικῆς
μου γῆς μὰ ὅταν ἀνοίξει κάποτε καὶ τιναχτεῖ ἐνάντια στὴ
φθορὰ καὶ στὸ χρόνο αὐτὸ τὸ ἀγγελικὸ τραγούδι θὰ πάψει
ξαφνικὰ ἢ βροχὴ καὶ θὰ στεγνώσουν οἱ λάσπες τὰ χιόνια θὰ
λιώσουν στὰ βουνὰ θὰ κελαηδήσει ὁ ἄνεμος τὰ χελιδόνια
θ' ἀναστηθοῦν οἱ λυγαριές θὰ ριγῇσουν κι οἱ ἄνθρωποι μὲ
τὰ κρῦα μάτια καὶ τὰ χλωμὰ πρόσωπα ὅταν ἀκούσουν τὶς
καμπάνες νὰ χτυπᾷν μέσα στὰ ραγισμένα καμπαναριὰ
μοναχές τους θὰ βροῦν καπέλα γιορτινὰ νὰ φορέσουν καὶ
φιόγκους φανταχτεροὺς νὰ δέσουν στὰ παπούτσια τους.
Γιατὶ τότε κανεῖς δὲ θ' ἀστειεύεται πιά τὸ αἷμα τῶν ρυακιῶν
θὰ ξεχειλίσαι τὰ ζῶα θὰ κόψουν τὰ χαλινάρια τους στὰ
παχνιὰ τὸ χόρτο θὰ πρασινίσαι στοὺς στάβλους στὰ κεραμί-
δια θὰ πεταχτοῦν ὀλόχλωρες παπαροῦνες καὶ μάηδες καὶ
σ' ὅλα τὰ σταυροδρόμια θ' ἀνάψουν κόκκινες φωτιές τὰ
μεσάνυχτα. Τότε θὰ ῥθοῦν σιγὰ σιγὰ τὰ φοβισμένα κορίτσια
γιὰ νὰ πετάξουν τὸ τελευταῖο τους ροῦχο στὴ φωτιά κι ὀλό-
γυμνα θὰ χορέψουν τριγύρω της ὅπως τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς
ποὺ ἤμασταν κι ἐμεῖς νέοι κι ἄνοιγε ἓνα παράθυρο τὴν αὐγὴ
γιὰ νὰ φυτρώσει στὸ στῆθος τους ἓνα φλογάτο γαρίφαλο.
Παιδιὰ ἴσως ἢ μνήμη τῶν προγόνων νὰ εἶναι βαθύτερη

παρηγοριὰ καὶ πιδ πολύτιμη συντροφιά ἀπὸ μιὰ χούφτα
ροδόσταμο καὶ τὸ μεθύσι τῆς ὁμορφιάς τίποτε διαφορετικὸ
ἀπὸ τὴν κοιμισμένη τριανταφυλλιά τοῦ Εὐρώτα. Καληνύχτα
λοιπὸν βλέπω σωροὺς πεφτάστερα νὰ σᾶς λικνίζουν τὰ ὄνει-
ρα μὰ ἐγὼ κρατῶ στὰ δάχτυλά μου τὴ μουσικὴ γιὰ μιὰ
καλύτερη μέρα. Οἱ ταξιδιωτὲς τῶν Ἰνδιῶν ξέρουνε περισ-
σότερα νὰ σᾶς ποῦν ἀπ' τοὺς Βυζαντινοὺς χρονογράφους.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν ροῦν τῆς μυστηριώδους ζωῆς του
Κατέλιπεν εἰς τοὺς ἀπογόνους του δείγματα πολλαπλᾶ καὶ
ἀντάξια τῆς ἀθανάτου καταγωγῆς του
Ὅπως ἐπίσης κατέλιπεν ἵχνη τῶν ἐρειπίων τοῦ λυκαυγοῦς

χιονοστιβάδας οὐρανίων ἐρπετῶν χαρταετοὺς ἀδάμαντας
καὶ βλέμματα ὑακίνθων
Ἐν μέσῳ ἀναστεναγμῶν δακρύων πείνης οἰμωγῶν καὶ τέφρας
ὑπογείων φρεάτων.

Πόσο πολὺ σὲ ἀγάπησα ἐγὼ μονάχα τὸ ξέρω
Ἐγὼ ποὺ κάποτε σ' ἄγγιξα μὲ τὰ μάτια τῆς πούλιας
Καὶ μὲ τὴ χαίτη τοῦ φεγγαριοῦ σ' ἀγκάλιασα καὶ χορέψαμε
μὲς στοὺς καλοκαιριάτικους κάμπους

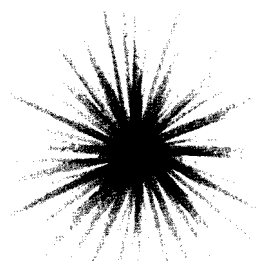
Πάνω στὴ θερισμένη καλαμιὰ καὶ φάγαμε μαζί τὸ κομμένο
τριφύλλι
Μαύρη μεγάλη θάλασσα μὲ τόσα βότσαλα τριγύρω στὸ λαιμὸ
τόσα χρωματιστὰ πετράδια στὰ μαλλιά σου.

Ἐνα καράβι μπαίνει στὸ γιαλὸ ἓνα μαγγανοπήγαδο σκου-
ριασμένο βογγάει
Μιά τούφα γαλανὸς καπνὸς μὲς στὸ τριανταφυλλὶ τοῦ ὀρί-
ζοντα
Ἴδιος μὲ τὴ φτερούγα τοῦ γερανοῦ ποὺ σπαράζει
Στρατιᾶς χελιδονιῶν περιμένουνε νὰ ποῦν στοὺς ἀντρειω-
μένους τὸ καλωσόρισες
Μπράτσα σηκώνονται γυμνὰ μὲ χαραγμένες ἄγκυρες στὴ
μασχάλη
Μπερδεύονται κραυγὲς παιδιῶν μὲ τὸ κελάδημα τοῦ που-
νέντε
Μέλισσες μπαινοβγαίνουνε μὲς στὰ ρουθούνια τῶν ἀγγελά-
δων
Μαντήλια καλαματιανὰ κυματίζουνε
Καὶ μιὰ καμπάνα μακρινὴ βάφει τὸν οὐρανὸ μὲ λουλάκι
Σὰν τὴ φωνὴ κάποιου σήμαντρου ποὺ ταξιδεύει μέσα στ'
ἀστέρια
Τόσους αἰῶνες φευγάτο
Ἀπὸ τῶν Γότθων τὴν ψυχὴ κι ἀπὸ τοὺς τρούλους τῆς Βαλ-
τιμόρης
Κι ἀπ' τὴ χαμένη Ἀγία-Σοφιά τὸ μέγα μοναστήρι.

Μὰ πάνω στ' ἀψηλὰ βουνὰ ποιοὶ νὰ 'ναι αὐτοὶ ποὺ κοιτᾶνε
Μὲ τὴν ἀκύμαντη ματιὰ καὶ τὸ γαλήνιο πρόσωπο;
Ποιᾶς πυρκαγιᾶς νὰ 'ναι ἀντίλαλος αὐτὸς ὁ κουρνιαχτὸς
στὸν ἀγέρα;
Μῆνα ὁ Καλύβας πολεμάει μῆνα ὁ Λεβεντογιάννης;
Μήπως ἀμάχη ἐπιάσανεν οἱ Γερμανοὶ μὲ τοὺς Μανιάτες;
Οὐδ' ὁ Καλύβας πολεμάει κι οὐδ' ὁ Λεβεντογιάννης
Οὔτε κι ἀμάχη ἐπιάσανεν οἱ Γερμανοὶ μὲ τοὺς Μανιάτες.
Πύργοι φυλᾶνε σιωπηλοὶ μιὰ στοιχειωμένη πριγκίπισσα
Κορφές κυπαρισσιῶν συντροφεύουνε μιὰ πεθαμένη ἀνεμῶνη
Τσοπαναραῖοι ἀτάραχοι μ' ἓνα καλάμι φλαμουριᾶς λένε τὸ
πρωινό τους τραγούδι
Ἕνας ἀνόητος κυνηγὸς ρίχνει μιὰ ντουφεκιὰ στὰ τρυγόνια
Κι ἓνας παλὶδὸς ἀνεμόμυλος λησμονημένος ἀπ' ὅλους
Μὲ μιὰ βελόνα δελφινιοῦ ράβει τὰ σάπια του πανιὰ μοναχὸς
του
Καὶ κατεβαίνει ἀπ' τὶς πλαγιές μὲ τὸν καράγιαλὴ πρίμα
Ὅπως κατέβαινε ὁ Ἄδωνις στὰ μονοπάτια τοῦ Χελμοῦ νὰ πεῖ
μιὰ καλησπέρα τῆς Γκόλφως.

Χρόνια καὶ χρόνια πάλεψα μὲ τὸ μελάνι καὶ τὸ σφυρὶ βασι-
νισμένη καρδιά μου
Μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὴ φωτιά γιὰ νὰ σοῦ κάμω ἓνα κέντημα
Ἕνα ζουμπούλι πορτοκαλιᾶς
Μιὰν ἀνθισμένη κυδωνιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω

Ἐγὼ ποὺ κάποτε σ' ἄγγιξα μὲ τὰ μάτια τῆς πούλιας
Καὶ μὲ τὴ χαίτη τοῦ φεγγαριοῦ σ' ἀγκάλιασα καὶ χορέψαμε
μὲς στοὺς καλοκαιριάτικους κάμπους
Πάνω στὴ θερισμένη καλαμιὰ καὶ φάγαμε μαζὶ τὸ κομμένο
τριφύλλι
Μαύρη μεγάλη μοναξιά μὲ τόσα βότσαλα τριγύρω στὸ λαιμὸ
τόσα χρωματιστὰ πετράδια στὰ μαλλιά σου.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(1 5 1 3)

Dürer zum Gedächtnis

Καθώς σὲ βλέπω ἀκίνητο
Μὲ τοῦ Ἀκρίτα τ' ἄλογο καὶ τὸ κοντάρι τοῦ Ἀι-Γιωργιοῦ
 νὰ ταξιδεύεις στὰ χρόνια
Μπορῶ νὰ βάλω κοντά σου
Σ' αὐτὲς τὶς σκοτεινὲς μορφὲς ποὺ θὰ σὲ παραστέκουν αἰώνια
Ὡσπου μιὰ μέρα νὰ σβηστεῖς κι ἐσὺ παντοτινὰ μαζί τους
Ὡσπου νὰ γίνεις πάλι μιὰ φωτιά μες στὴ μεγάλη Τύχη ποὺ
 σὲ γέννησε
Μπορῶ νὰ βάλω κοντά σου
Μιὰ νεραντζιά στοῦ φεγγαριοῦ τοὺς χιονισμένους κάμπους
Καὶ τὸ μαγνάδι μιᾶς βραδιᾶς νὰ ξεδιπλώσω μπροστά σου

Μὲ τὸν Ἀντάρη κόκκινο νὰ τραγουδάει τὰ νιάτα
Μὲ τὸ Ποτάμι τ' Οὐρανοῦ νὰ χύνεται στὸν Αὐγουστο
Καὶ μὲ τ' Ἀστέρι τοῦ Βοριᾶ νὰ κλαίει καὶ νὰ παγώνει —
Μπορῶ νὰ βάλω λιβάδια
Νερὰ ποὺ κάποτε πότισαν τὰ κρίνα τῆς Γερμανίας
Κι αὐτὰ τὰ σίδερα ποὺ φορεῖς μπορῶ νὰ σοῦ τὰ στολίσω
Μ' ἓνα κλωνι βασιλικὸ κι ἓνα ματσάκι дуόσμο
Μὲ τοῦ Πλαπούτα τ' ἄρματα καὶ τοῦ Νικηταρᾶ τὶς πάλες.
Μὰ ἐγὼ ποὺ εἶδα τοὺς ἀπογόνους σου σὰν πουλιὰ
Νὰ σκίζουν μιὰν ἀνοιξιάτικη αὐγὴ τὸν οὐρανὸ τῆς πατρίδας μου
Κι εἶδα τὰ κυπαρίσσια τοῦ Μοριᾶ νὰ σωπαίνουν
Ἐκεῖ στὸν κάμπο τοῦ Ἀναπλιοῦ
Μπροστὰ στὴν πρόθυμη ἀγκαλιὰ τοῦ πληγωμένου πελάγου
Ὅπου οἱ αἰῶνες πάλευαν μὲ τοὺς σταυροὺς τῆς παλληκαριᾶς
Θὰ βάλω τώρα κοντὰ σου
Τὰ πικραμένα μάτια ἐνὸς παιδιοῦ
Καὶ τὰ κλεισμένα βλέφαρα
Μέσα στὴ λάσπη καὶ τὸ αἷμα τῆς Ὁλλανδίας.

Αὐτὸς ὁ μαῦρος τόπος
Θὰ πρασινίσει κάποτε.
Τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ Γκέτς θ' ἀναποδογυρίσει τ' ἀμάξια
Θὰ τὰ φορτώσει θημωνιὲς ἀπὸ κριθάρι καὶ σίκαλη
Καὶ μὲς στοὺς σκοτεινοὺς δρυμοὺς μὲ τὶς νεκρὲς ἀγάπες
Ἐκεῖ ποὺ πέτρωσε ὁ καιρὸς ἓνα παρθένο φύλλο

Στὰ στήθια ποὺ σιγότρεμε μιὰ δακρυσμένη τριανταφυλλιά
Θὰ λάμπει ἓνα ἄστρο σιωπηλὸ σὰν ἀνοιξιὰτικὴ μαργαρίτα.

Μὰ ἐσὺ θὰ μένεις ἀκίνητος
Μὲ τοῦ Ἀκρίτα τ' ἄλογο καὶ τὸ κοντάρι τοῦ Ἁι-Γιωργίου
θὰ ταξιδεύεις στὰ χρόνια
Ἕνας ἀνήσυχος κυνηγὸς ἀπ' τὴ γενιὰ τῶν ἡρώων
Μ' αὐτὲς τίς σκοτεινὲς μορφὲς ποὺ θὰ σὲ παραστέκουν αἰώνια
Ὡσπου μιὰ μέρα νὰ σβηστεῖς κι ἐσὺ παντοτινὰ μαζί τους
Ὡσπου νὰ γίνεις πάλι μιὰ φωτιά μες στὴ μεγάλη Τύχη ποὺ
σὲ γέννησε
Ὡσπου καὶ πάλι στίς σπηλιὲς τῶν ποταμιῶν ν' ἀντηχήσουν
Βαριὰ σφυριὰ τῆς ὑπομονῆς
Ὅχι γιὰ δαχτυλίδια καὶ σπαθιά
Ἀλλὰ γιὰ κλαδευτήρια κι ἀλέτρια.

ΕΛΕΓΕΙΟ

Στὴ φωτιὰ τοῦ ματιοῦ σου θὰ χαμογέλασε κάποτε ὁ Θεὸς
Θά 'κλεισε τὴν καρδιά της ἡ ἀνοιξὴ σὰ μιᾶς ἀρχαίας ἀκρο-
γιαλιᾶς μαργαριτάρι.

Τώρα καθὼς κοιμᾶσαι λαμπερὸς

Στοὺς παγωμένους κάμπους ποὺ οἱ ἀγράμπελες

Γίναν βαλσαμωμένα φτερὰ μαρμάρινα περιστέρια

Βουβὰ παιδιὰ τῆς ἀπαντοχῆς —

Ἦθελα νὰ 'ρθεις μιὰ βραδιὰ σὰ βουρκωμένο σύννεφο

Ἄχνη τῆς πέτρας πάχνη τῆς ἐλιᾶς

Γιατὶ στὸ ἀγνό σου μέτωπο

Κάποτε θὰ 'βλεπα κι ἐγὼ

Τὸ χιόνι τῶν προβάτων καὶ τῶν κρίνων

Μὰ πέρασες ἀπ' τὴ ζωὴ σὰν ἓνα δάκρυ τῆς θάλασσας
Σὰ λαμπηδόνα καλοκαιριοῦ καὶ στερνοβρόχι τοῦ Μάη
Κι ᾧς ἦσουν μιὰ φορὰ κι ἐσὺ ἓνα γεράνιο κύμα της
Ἕνα πικρὸ βότσαλό της
Ἕνα μικρὸ χελιδόνι της σ' ἓνα πανέρημο δάσος
Χωρὶς καμπάνα τὴ χαραυγὴ χωρὶς λυχνάρι τὸ ἀπόβραδο
Μὲ τὴ ζεστὴ σου καρδιὰ γυρισμένη στὰ ξένα
Στὰ χαλασμένα δόντια τῆς ἄλλης ἀκρογιαλιᾶς
Στὰ γκρεμισμένα νησιὰ τῆς ἀγριοκερασιᾶς καὶ τῆς φώκας.